

hensyn, der er i disse sager: På den ene side skal vi arbejde på at opnå et højt beskyttelsesniveau, og det støtter vi fra konservativ side; og på den anden side skal vi sikre, at vi får det indre marked realiseret. Her sagde erhvervsministeren bl.a., at landene i EU kommer med hver deres positivliste, og det er ikke sikkert, de er forenelige. Men der er ingen, der skal fortælle mig, at fordi man måske har en anden liste i Frankrig, Luxembourg og Tyskland, skyldes det, at politikerne vil skade deres forbrugere. Det tror jeg ikke et sekund på. Men man har fået forskellige råd undervejs, man har fået forskellig videnskabelig rådgivning, nogle er lidt længere fremme end andre, og så forsøger vi i EU, i det indre marked, at harmonisere til én liste, der skal gavne alle forbrugere og samtidig gøre det muligt at producere fødevarer.

Vi lægger fra konservativ side megen vægt på, at vi så vidt muligt afpolitiserer spørgsmålet og prøver på at bygge vores opfattelse og vores beslutninger på, hvad bl.a. vores videnskabsfolk kan fortælle os. Derfor mener vi, det er overordentlig vigtigt, at den videnskabelige komité i EU hele tiden rådgiver Kommissionen og dermed Ministerrådet og Europa-Parlamentet, og vi skal gøre alt for, at den videnskabelige komité kan operere så videnskabeligt som overhovedet muligt, så vi som politikere også har et godt beslutningsgrundlag, når vi skal tage stilling til tingene.

Som jeg sagde før, tror jeg ikke et sekund på, at producereindustrien i Europa har interesse i at producere fødevarer, der skader forbrugere, for det ville være at save den gren over, man selv sidder på. Men det kan jo godt ske, at man på grund af manglende viden på et tidspunkt har brugt nogle tilsætningsstoffer, man ikke skulle have brugt, og derfor må vi som politikere sikre, at vi har en videnskabelig rådgivning, der er i stand til at sætte de nødvendige grænser.

Forbrugere har andre behov i dag end for 20-30 år siden. Hele forbrugsmønstret forandrer sig jo, og det kan da godt ske, man kan gøre noget grin med, at man skal på tur i Lapland og har brug for langtidsholdbare varer. Men det er altså også sådan i den danske husholdning, at man har brug for langtidsholdbare varer. Det er også sådan, at der er borgere i dette land, der arbejder på en sådan måde, at de ikke kan komme til købmanden hver dag. Jeg har selv i en række år af min tilværelse været nødt til at spise fødevarer, der var både 14 dage og 3 uger gam-

le, fordi der ikke var nogen købmand ude på Nordsøen. Der er altså et andet behov i dag, end der var for nogle år siden, og derfor er det selvfølgelig også nødvendigt, at vi kan dække det behov, den efterspørgsel fra forbrugernes side efter fødevarer, der er både sikre og langtidsholdbare.

Vi støtter også princippet om, at de positivlister, vi laver, skal bygge på forsigtighedsprincippet, bl.a. alt, hvad jeg har sagt tidligere om den videnskabelige rådgivning.

Hvis vi kigger på nogle af de sager, vi diskuterer i dag, må vi nok indrømme, at vi på et tidspunkt ikke havde bygget det rigtige system op her i Folketinget, så vi kunne komme ind i de sager på et tilstrækkeligt tidligt tidspunkt, dvs. når Ministerrådet skulle behandle sagerne i EU. Men det har vi jo taget hånd om. Vi har pålagt regeringen, at når der er sager, der har at gøre med bl.a. forbrugerbeskyttelse, er regeringen, allerede når Kommissionen fremsætter sine forslag, forpligtet til at give melding til Folketinget, så vi som individuelle politikere og som grupper kan tage fat i sagerne og komme i den nødvendige dialog med de relevante ministre. Jeg synes faktisk, at vi har et system, der fungerer godt. Derudover har vi Europa-Parlamentet, hvor parlamentarikerne jo også har interesse i at udvise en aktivitet på området med det formål at beskytte forbrugere, så jeg synes faktisk, vi har et meget betryggende system, og det skal vi fortsætte med. Det var egentlig også det, erhvervsministeren sagde i sin tale.

Når jeg skal konkludere, synes jeg, jeg er blevet meget forvirret, når vi taler dagsorden. Det er klart, at hr. Jørn Jespersen, der åbenbart er meget inde i dagsordenen og gerne vil fortolke den for os alle sammen, har et politisk formål med dagsordenen. Men på den anden side hørte jeg fru Elisabeth Arnold sige helt klart, at dagsordenen ikke ændrer den politik, erhvervsministeren har lagt frem i sin redegørelse, og derfor er jeg nødt til at spørge sundhedsministeren, om sundhedsministeren er enig i, at man faktisk lige så godt kunne have fremsat en dagsorden, der sagde, at Folketinget tager ministerens redegørelse til efterretning. Hvis sundhedsministeren svarer bekræftende på det, er forvirringen afløst af en vis form for klarhed.

Men det ændrer dog ikke ved den opfattelse, vi har i Det Konservative Folkeparti. Vi synes, at den måde, dagsordenen er kommet til verden på, er fuldstændig urimelig. Vi er ikke blevet inddraget i forhandlingerne, så vi bl.a. kunne